

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7.

Den 1. Januar 1879

28. Aargang.

Uldsterne Orson Pratts og Joseph F. Smiths Rapport.

(Fra «Deseret News.»)

New York City,
den 17de Septbr. 1878.

Præsident John Taylor og de tolv
Apostles Raad:

Kjære Brødre.

Vi puske at aflægge følgende i Hast skrevne Rapport om vor Mission til de østlige Stater, som vi vilde have aflagt fra Tid til anden, eftersom vi rejste frem, men bleve forhindrede paa Grund af Hurtigheden og Besværligheden af den daglige Rejse.

Som I vide rejste vi hjemmefra om Morgenen den 3die September, i Selskab med Uldste W. C. Staines og 7 eller 8 Missionærer en route til Europa og Staterne. Vi sagde Farvel til disse Brødre ved Council Bluffs, undtagen Uldste Thomas S. Higham, som ledsagede os ad Council Bluffs, St. Josephs og Kansas City Jernbane til Kansas City og derfra til Independence ad Missouri Pacific Jernbanen, hvor vi stilledes fra ham, og han

fortsatte sin Rejse videre til St. Louis og de østlige Stater.

Vi ankom til Independence Fredag Morgen den 6te September, tre Dage efter at vi forlod Hjemmet. Vi toge ind paa Merchant's Hotel, det eneste vi saa paa det Sted. Efter Frokost besøgte vi „Tempel Grunden“, omtrent $\frac{3}{4}$ Mil vest for Raadhuset, eller Byens Midtpunkt.

År 1831, eller for omtrent 47 År siden, da Uldste D. Pratt besøgte Grunden, var den bevoxet med Træer, men nu er der ikke engang et Træ eller Stump deraf tilbage, undtagen paa de Dele, som omgive den umiddelbare Veligheden for Templet, hvilke ere optagne af Boliger og Frugthaver. Paa den Tid vi besøgte Grunden var den overordentlig tør og støvet; Årstiden havde været meget tør.

For nogle År siden købte Mr. William Eaton et Sted til sit Hjem, lige syd for Tempelgrunden, og paa en Del af den oprindelige Tempelgrund, som var købt

af Biskop Edward Partridge, (hvilken siges at have været 53 Acres). For dette Sted betalte Mr. Eaton 18 Dollars, indbefattende et net Bindingsværks Hus, dengang bygget paa Grunden.

Mr. Eaton købte tillige en eller to Jordlodder, som bedækkede Tempelgrunden, for hvilke han betalte 500 Dollars. Disse Lodder, ere vi blevene underrettede om, tilskrev han Biskoppen eller Forvalteren for „the Re-organized Church“. Senere erfarede vi af Mr. John Scott af Plano, et Medlem af denne Ny-organiserede Kirke, at Whitners holdt Skatkvitteringerne paa disse Lodder. Vi besøgte Mr. Eaton i Independence, og vi fandt ham ved megen daarlig Helbred. Han underrettede os om at hans nuværende Hustru var John E. Pages Enke. Hun var i tidligere Tid meget bekendt med Eldste Pratt, og med mange Andre, om hvem hun adspurgte os. Hun modtog os meget forekommende, bragte os Bindruer af deres egen Dyrkning, hvilke hun bemærkede havde „voget i Zion“, og skjød de vare „samlede efter Vinhøsten“, vare de dog af en fortrinlig Kvalitet og Smag.

Af Hr. og Fru Eaton erfarede vi at der var omtrent 70 Familier, som havde samlet sig i og omkring Independence, for at afvente „Zions Forsløsning“ o. s. v. Disse vare alle Medlemmer af den Ny-organiserede Kirke, almindelig benævnt „Josephitterne“.

Landet i Nærheden af Independence var meget lavt i Pris; omtrent en 15, 25 à 30 Dollars værdt pr. Acre, og noget billigere længere borte fra Byen, overensstemmende med Forbedringer o. s. v.

Antallet af Beboere i Independence blev anslaaet til omtrent 3,000, og i Jackson County til omtrent 60,000 af hvilke 40,000 eller 50,000 vare i Kansas alene

Landejendommene, hvorover vi passerede, havde Udseende af næsten at være fuldstændig øde, forsmittede og overbevogede med vildt Ukrudt, hvoriblandt Sæden syntes overladt til at kæmpe med en stor Overmagt for dens Tilværelse. Boligerne, om man burde kalde dem saaledes, vare næsten i Almindelighed smaa, gamle og forfaldne og fremstillede usejlbare Beviser paa Tilbagegang og Forfald, Følgen af Ligegyldighed og Lædighed.

I og nærved de smaa Byer og ved en eller anden Landejendom kunne et bedre Hus undertiden ses.

I Independence traf vi sammen med Mr. E. McLellan, som engang var En af de Tolv. Han syntes at være meget glad ved at se os, og bad indtrængende om at forlænge vort Besøg. Han viste os det Sted, hvorpaa det smukke to-Etages grundmurede Hus stod, hvori det Trykkeri fandtes, som Pøbelen ødelagde i Sommeren 1833; tillige viste han os flere Boliger, tilhørende „Unge Josephs“ Efterfølgere, og et tilhørende en Familie ved Navn Humphreys, som endnu gjorde Fordring paa at tilhøre Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Vi besøgte Broder Humphreys i sit Bærksted og han var glad ved at træffe os

Mr. McLellan fortalte mange Omstændigheder henhørende til den tidlige Forsøgelse i Jackson County, omtalede Nogle af Pøbelen, blandt dem nævnedes han „Sam Owens“, som blev dræbt af Mexicanerne; sagde at Oberst Pitcher endnu levede i Independence, at han var en Undtagelse fra Resten af Pøbelen, thi han var af Naturen en godhjertet Mand, men virkede under Forsølgelses Ordren paa den Tid samme hærgede.

Mr. McLellan var meget overspændt og haardnakket. Han udviste tydeligt at han døde en aandelig Død og hans Styrke ophørte paa den Tid han faldt fra 1836.

Medens han paaftaaer at have Tro paa Mormons Bog og dens inspirerede Overfættelse af Profeten Joseph, og det tilmed med en Gaardnakthed at han har bestemt Kundskab derom, fornægter han dog selvstændig alle Aabenbaringerne i Lærdommens og Pagtens Bog og Begrebet om det melchisedekke og aronste Præstedømmes Gjengivelse til Jorden, men han troer paa Apostelskabet, som han troer indbefatter Alt, skjønt han ikke havde Tro paa Ordinationen af de første Tolv.

I det ene Øjeblik lovprijsede og omtalte han Profetens Minde med Ærefrygt, og i det næste udslyngede han paa den ondskabsfuldeste Maade nogle ærekrænkende Bestyldninger mod ham, som om hans Sjæl plagedes af nogle virkelige eller indbildte Uretfærdigheds Behandlinger, som vare begaaede mod ham. Hans Foragt for Sidney Rigdon var usforklart, hvem han bestyldte for at have indført sine egne sekteriske Begreber i Kirken, og ledet Joseph og Kirken paa Afveje.

Han syntes at hænge fast ved os med usædvanlig Behag, og det var med umiskjendelig Sorg at han skiltes fra os ved Stationen, da vi gik med Toget til Richmond.

Vi kom til Lexington ad en smalt sporet Jernbane, vi færgede over Missourifloden og tog med Jernbanen herfra til Richmond, som er 8 Mile.

I Richmond toge vi ind paa „Shaw House“, som sørend den uhyre Orkan var en tre-Etages grundmuret Bygning; men er siden Orkanen bleven gjenopbygget med kun to Etager, det ejes nu af Mr. Warren Ewing, Svigersøn til den oprindelige Ejer, Mr. S. Shaw, som engang var Befragter til Utah, men er nu død. Lørdag Morgen den 7de December traf vi Mr. David Whitmer, den Sidste

i Live værende af de tre Vidner til Mormons Bog. Han er en høj Mand; sidste Januar fyldte han sit 73de Aar, han er glat raget, hans Haar er fuldstændigt hvidt og noget tyndt, han har et stort Hovede og et meget behageligt og mandigt Ansigtstudtryk, at Enhver vilde strax kunne indse, at han er samvittighedsfuld og godhjertet. Han blev forunderlig glad og overrasket ved at se Ældste Orson Pratt. Han sagde, at han knap kunde gjenkjende ham, han var bleven saa svær og stor, han erindrede ham som en slank, undseelig og modløs Dreng. Efter en Samtale paa nogle faa Øjeblikke undskyldte han sig og sagde, han vilde komme igjen og besøge os. Dette Møde var i Hotellets Gæsteværelse. Da han besøgte os igjen, var han i Selskab med Oberst Childs, en middelaldrende Mand og bosiddende der i Byen. Efter Indbydelse ledsagede vi dem til Mr. Whitmers Kontor, hvor vi bleve forestillede for Mr. David J. Whitmer (Davids ældste Søn), Mr. G. Sweich (den gamle Herres Dattersøn), Mr. John C. Whitmer (Jacob Whitmers Søn), Oberst James W. Black af Richmond og adskillige Andre. Vi tilbragte et Par Timer med en behagelig Samtale, især om Utah Anliggender, vi skiltes derpaa for at spise til Middag og kom overens om atter at samles med Mr. Whitmer paa hans Kontor Kl. 4 T. 30 M. Efterm.

Ifølge Bestemmelse samledes vi med Mr. Whitmer og hans Venner paa hans Kontor, men da Stedet var altfor offentligt til en privat Samtale og da det syntes umuligt at erholde en privat personlig Sammenkomst med David Whitmer, indbød vi ham og saadanne af hans Venner, som han ansaa passende at tage med sig, til vort Værelse i Hotellet. Mr. Whitmer undskyldte sig for ikke at have indbudt os til hans Hus,

da det var „Bastedag“ og han og hans Kone vare udtrættede med Extra- Arbejdet, o. s. v., som var en Følge af Arbejderne med Bygning efter Orkanen. Han modtog vor Indbydelse til vort Bærelse og havde med sig James K. B. Buncleave, en smuk udseende, kundskabsrig, ung Avis-Skriver fra Chicago, som gjorde Rour til Miss Josephine Schweich (Datter-Datter til David Whitmer); George Schweich, John C. Whitmer, W. W. Warner og endnu en Person, hvis Navn vi ikke erfarede. I Nærværelsen af disse blev følgende Samtale ført, ifølge Optegnelsen i Broder J. F. Smiths Dagbog:

Ældste O. Pratt til David Whitmer. Kan De sige mig Datoen, da Apostelskabet blev beseglet paa Joseph af Petrus, Jakob og Johannes?

D. W. Jeg veed det ikke, Joseph har aldrig fortalt mig det. Jeg kan kun fortælle Dem hvad jeg ved, thi jeg vil ikke bevidne Noget, jeg ikke kender.

Ældste J. F. S. til D. W. Døde Oliver Cowdery her i Richmond?

D. W. Ja, han boede her, troer jeg, omtrent et Aar før sin Død, han døde i min Faders Hus, just her, i Januar 1849. Phineas Young var her paa den Tid.

Ældste O. P. Grindrer De hvad Tid De saa Pladerne?

D. W. Det var i Juni 1829 — den sidste Del af Maanedens, og de otte Bidner, antager jeg, saa dem den næste eller næstfølgende Dag (det er en Dag eller to derefter). Joseph viste dem Pladerne selv, men Engelen viste os dem (de tre Bidner), som jeg antager, for at opfylde Bogens egne Ord. Martin Harris var ikke med os paa den Tid, men saa dem senere (samme Dag). Joseph, Oliver og jeg vare sammen, da jeg saa dem. Vi saa ikke alene Pladerne,

hvorfra Mormons Bog blev oversat, men tillige Messingpladerne, Pladerne til Ethers Bog, Pladerne, der indeholde Optegnelsen om Folkets Ugudelighed og hemmelige Sammensværgelser, ned til den Tid, da de bleve skrevne, og mange andre Plader. Det forholdt sig saaledes: Da Joseph, Oliver og jeg sad paa et Stykke Lønner, bleve vi overfyggede af et Skin; det var ikke lig Solens Skin, ej heller lignede det Jldens Skin, men var mere herligt og skjönt. Det strakte sig rundt om os, jeg kan ikke sige hvor langt, men i Midten af dette Lys, som omgav os, og omtrent saa langt borte som han sidder (pegende paa John C. Whitmer, der sad nogle faa Fod fra ham), viste der sig virkelig foran os et Bord med mange Optegnelser eller Plader paa, og foruden Pladerne til Mormons Bog, tillige Labans Sværd, Beviseren — d. e. Ruglen, som Lehi havde, og Udtyderen. Jeg saa dem netop lige saa tydelig, som jeg ser denne Seng (idet han slog Haanden paa Sengen, som stod ved Siden af ham), og jeg hørte Herrens Stemme lige saa tydeligt, som jeg nogeninde hørte Noget i mit Liv, den erklærede, at Optegnelserne paa Pladerne, som indeholdt Mormons Bog, vare oversatte ved „Guds Gave og Kraft“.

Ældste O. P. Saa De Engelen paa den Tid?

D. W. Ja, den stod foran os. Bort Vidnesbyrd, som er optegnet i Mormons Bog, er lige saa nøjagtigt, og en uomstødelig Sandhed, netop som der er skrevet. Førrend jeg kjendte Joseph, havde jeg hørt Tale om ham og Pladerne af Personer, som erklærede, at de vidste han havde dem, og som svore paa, at de vilde tage dem fra ham. Da Oliver Cowdery gik til Pennsylvanien, lovede han at skrive mig til om hvad han fik at vide angaaende disse Ting,

hvilket han ogsaa gjorde. Han tilskrev mig, at Joseph havde fortalt ham hans (Olivers) hemmelige Tanker, og Alt det han havde tænkt paa under sit Besøg, hvilket han antog at intet Menneſte paa Jorden, uden han selv, vidste og han forblev hos Joseph som hans Skriver.

Kort herefter sendte Joseph Bud efter mig, at jeg ſkulde komme til Harmony for at bringe ham og Oliver til min Faders Hus. Jeg vidste ikke, hvad jeg ſkulde gjøre, jeg havde travlt med mit Arbejde. Jeg havde omtrent 20 Acre at pløje, ſaa beſluttede jeg mig til at fuldende min Pløning og ſaa gaa. Jeg ſtod op om Morgenen for at gaa til mit Arbejde ſom ſædvanligt, men fandt mellem 5 og 7 Acres af min Jord pløjet i Løbet af Natten.

Jeg vidste ikke, hvem der havde gjort det; men det var gjort aldeles ſom jeg ſelv vilde have gjort det, og Ploven ſtod i Furen.

Dette ſatte mig i Stand til at afrejſe noget før. Da jeg ankom til Harmony, kom Joseph og Oliver mod mig og mødte mig i nogen Afſtand fra Huset. Oliver fortalte mig, at Joseph havde ſagt ham, naar jeg afrejſte hjemmefra, hvor jeg havde opholdt mig den første Nat, hvorledes jeg læſte Skiltet paa Hotelet, hvor jeg opholdt mig den næſte Nat o. ſ. v., og at jeg vilde ankomme dertil den Dag før Middag, og dette var Grunden hvorfor de vare komne ud at møde mig; og Alt dette var ſket ligesom Joseph havde fortalt Oliver det, hvorover jeg blev ſtorligen forbauset. Da jeg vendte tilbage til Fayette med Joseph og Oliver, kjørte vi Alle i Vogn; Oliver og jeg ſad paa et gammelt Forſæde med Tjedre i og Joseph ſad bagved os; medens vi ſaaledes rejſte over et klart aabent Sted, viſte der ſig pludſelig en meget behagelig, ſmukt udſeende Mand

for os ved Siden af vor Vogn, og han hilſte os og ſagde: „God Morgen, det er meget varmt“, paa ſamme Tid tørrede han ſit Anſigt og Pande med ſin Haand. Vi beſvarede Hilſenen og paa et Tegn fra Joseph indbød jeg ham til at kjøre med os, hvis han ſkulde ſamme Vej; men han ſagde meget høfligt: „Nej, jeg ſkal gaa til Cumorah.“ Dette Navn var nyt for mig, jeg vidste ikke hvad Cumorah betød. Vi ſtirrede Alle paa ham og paa hinanden, og da jeg ſaa mig tilbage paa Joseph med en ſpørgende Mine, forſvandt den gamle Mand øjeblikkelig, og jeg har aldrig ſet ham ſiden.

Elſte J. S. S. Sagde De Mærke til hans Udſeende?

D. W. Ja det ſkulde jeg tro jeg gjorde. Han var omtrent 5 Fod og 8 eller 9 Tommer høj og korpulent, omtrent ſaadan en Mand ſom James Van-cleave der, men ſværere, hans Anſigt var lige ſaa ſtort, han var Klædt i en Dragt af brunt uldent Løj, hans Haar og Skjæg var hvidt ligesom Broder Pratts, men hans Skjæg var ikke ſaa ſtort. Jeg erindrer ogsaa, at han havde en Slags Randsel paa ſin Ryg med Noget i, formet lig en Bog. Det var det Sendebud, ſom havde Pladerne og modtaget dem af Joseph lidt før vi forlod Harmony. Snart efter vor Ankomſt til Hjemmet ſaa jeg Noget, ſom ledte mig til at tro, at Pladerne vare gjemte i min Faders Lade. Jeg ſpurgte Joseph meget frit, om min Antagelſe var rigtig; og han fortalte mig, at den var. Noget Tid herefter gik min Moder hen at make Kjøer, da hun nærved Gaarden mødte den ſamme gamle Mand (at dømmes efter den Beſkrivelse hun gav om ham), ſom ſagde til hende: „Du har været meget trofaſt og ſittig i Dit Arbejde, men Du er træt af Dit forpøgede Arbejde, ſom er paalagt Dig; det er derfor pås-

sende, at Du skal erholde et Vidnesbyrd, paa det at Din Tro kan blive styrket." Derpaa viste han hende Pladerne. Min Fader og Moder havde selv en stor Familie og Tilføjelsen af Joseph og hans Hustru Emma og Oliver forøgede derfor storligen min Moders Arbejde og Beskjæmtinger; og skjøndt hun aldrig havde beklaget sig, havde hun dog undertiden følt, at hendes Arbejde var altfor overanstrengende, eller hun havde maaste begyndt at føle saa. Denne Omstændighed bortffjerneede imidlertid fuldstændig alle saadanne Følelser og styrkede hende i sit forøgede Ansvar.

Ældste O. P. Har De noget Begreb om, naar de andre Optegnelse ville komme frem?

D. W. Naar vi se Ting formedelst Guds Kraft og Gave, synes de at være her; de nuværende Tidernes Tegn synes at tilkjendegive, at Tiden for Fremkomsten af de andre Plader nærmer sig, men naar det vil ske, kan jeg ikke sige. De tre Nephiter arbejde blandt de tabte ti Stammer og paa andre Steder. Johannes Nabensbareen er i Birkfornhed; og jeg troer Tiden vil pludselig komme, førend vi ere beredte dertil.

Ældste O. P. Har De det originale Manuskript til Mormons Bog i Deres Besiddelse?

D. W. Jeg har; de ere skrevne med Oliver Cowderys Haandskrift. Han gav mig dem i min Varetægt ved hans Død, og paalagde mig at bevare dem saa længe jeg levede; de ere sikre og vel bevarede.

Ældste J. F. S. Hvad vil De gjøre med det ved Deres Død?

D. W. Jeg vil overgive det til min Brodersøn, David Whitmer, min Broder Jacobs Søn, og som bærer samme Navn som jeg.

Ældste O. P. Vil De ikke afhænde dem til en Kjøber?

D. W. Nej; Oliver paalagde mig at bevare dem, og Joseph sagde, at min Faders Hus skulde bevare Optegnelserne. Jeg anser disse Ting for hellige og vil ikke stille mig ved dem, eller bytte dem bort for Penge.

Ældste J. F. S. Vi vil ikke tilbyde Dem Penge for at gjøre Manuskriptet til en Handelsvare, men vi kunne lide at se Dem bevarede paa et Sted, der er sikkert for Ulykker, og i en Bygning, der ikke døer ligesom Mennesket.

D. W. Dette er Alt meget rigtigt. Medens jeg laa i et Telt her omkring, vare alle mine Sager udsatte for Beskæd, Alt i min Ruffert, hvor Manuskriptet var gjemt, blev angrebet, men det var vel bevaret, ja var ikke engang blevet plettet. Vi antog, at hans Bolig i Telt o. s. v. havde Hensyn til hans Forhold efter Orkanen sidste Juni, da hele hans Hus blev ødelagt, med Undtagelse af, ifølge hans og Andres Forklaring, det Bærelse hvori Manuskriptet var bevaret. „Tro J.“ sagde Philander Page, en Søn af Hiram Page, et af de otte Vidner, „at den Almægtige ikke kan tage Vare paa sit Eget?“

Den næste Dag (Søndagen den 8de) indbød Mr. Whitmer os til sit Hus, hvor han, i Overværelse af David Whitmer Esq., (Jacobs Søn), Philander Page, J. R. B. Vancleave, David J. Whitmer (Søn af David, Vidnet), George Schweich, Oberst Childs og Andre, fremtog Manuskriptet til Mormons Bog. Vi undersøgte det nøjagtig, og dem, som kjendte Haandskriften, forsikrede, at det Hele, med Undtagelse af sammenlignelsesvis saa Sider, var Oliver Cowderys Haandskrift; det blev antaget, at disse saa Sider vare

Emma Smith og John og Christian Whitmers Haandskrift.

Vi fandt, at Navnene paa de tolv Bidner vare underskrevne med Oliver Cowderys Haandskrift. Da det Spørgsmaal blev stillet Mr. Whitmer, om han og de andre Bidner undertegnede Bidnesbyrden hver for sig, svarede Mr. W.: „Hver underskrev sit eget Navn.“ — „Hvor ere da de oprindelige Underkrifter?“

D. W. Jeg ved det ikke, jeg antager, at Oliver affrev dem, men dette ved jeg er en nøjagtig Afkrift. En af de Nærværende foreslog, at han, da han var den Sidste i Live værende af de 11 Bidner, burde tilføje sit Bidnesbyrd til denne Afkrift. Men Prokurator D. Whitmer (Jacobs Søn) gjorde ham opmærksom paa, at han gjorde bedre i at overtænke dette vel først og være meget forsigtig.

Ældste J. S. Smith antydede, at der maaske var to Afkrifter af Manuskriptet, men Mr. Whitmer svarede, at isølge hans bedste Kundskab har der aldrig været mere end een Afkrift. Herom er han naturligvis ikke underrettet.

Ældste O. Pratt foreslog atter den samme Gjenstand, nemlig at erholde Manuskriptet, men fandt nu, at Intet kunde bevæge ham hertil. Hele Whitmers Familie er dybt paavirket af disse Religiøvers Hellighed. De ere saa indlevede i den Tro, at det er under den Almægtiges umiddelbare Beskyttelse, at, efter deres Mening, er ikke alene selve Manuskriptet sikkert for alle mulige Ulykker, men at det er til Beskyttelse for det Hus og for dem, som ere i Besiddelse af det. En anden Grund, hvorfor de hænge saa fast ved dette Manuskript er, at David Whitmer har omorganiseret „Kristi Kirke“ med sex Ældste og to Præster, efter det Mønster, som Kirken først blev organiseret efter; vi antage, at de to Præster re-

præsentere Joseph og Oliver, som holdende det aroniske Præstedømme, som de modtog fra Johannes den Døber. David og John Whitmer vare To af disse sex Ældste, fire Andre, nemlig: John C. Whitmer, W. W. Warner, Philander Page og John Short ere blevne ordnede af David og John. Den John nylig overgaaede Død har formindsket Antallet til fem Ældste; det vilde være interessant at vide, om denne ledige Plads kan blive udfyldt, overensstemmende med deres strenge Udtydning.

Deres Grundsatning er ikke at prædike Andet end Bibelen og Mormons Bog. Mr. Whitmer og Andre besøgte os igjen om Aftenen paa Hotellet, og samtalede med os, og bragte mange Ting frem, som forind ere blevne omtalede. Paa Forespørgsel underrettede Mr. Whitmer os om, at Oliver Cowdery havde fortalt ham Alt om hans Besøg til Kirken i Council Bluffs og om hans Fornøjelse af sin Daab. Han sagde: „Oliver døde som den lykkeligste Mand jeg nogensinde har set, efter at have trykket Familiens Hænder og kysset sin Kone og Datter, sagde han: „Nu lægger jeg mig ned for sidste Gang; jeg gaaer til min Frelser“, og han døde sjælskkelig med et Smil paa sit Ansigt.“

Som Svar paa nogle Spørgsmaal sagde Mr. Whitmer: „Mange Ting ere blevne aabenbarede, som kun vare bestemte for Kirken, og som Verden ikke kan fatte, men Mormons Bog og Bidnesbyrdene, som ere afgivne deri, skal gaa til hele Verden.“

Vi svarede: „Ja, og vi have sendt den Bog til de Danske, Svenske, Spanske, Italienske, Franske, Tyske, Velske og til Verne i Havet, ja Bogen er endogsaa bleven oversat paa Hinduesproget. Saa De kan se, Kirken har ikke været ledig.“ Herpaa gav han intet Svar. Da vi fiktes fra ham, sagde han: „Det er tro-

ligt, det er den sidste Gang, jeg skal se
Eder i Rjødret, saa Farvel!"

Hermed endte vort Møde med det
sidste i Live værende Bidne, som saae
Bladerne, hvorfra Mormons Bog er

bleven oversat, dog ikke det sidste Bidne
om dens Sandhed, thi nu ere disse
Bidner mangfoldiggjorte til Ti-Tusinder.
(Fortættets.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Januar.

Tilbageblik.

Atter er et Aar henrunden med alle dets forskellige Omvælinger, og vil her-
efter kun blive kjendt i Historien. Vi ere et Aar nærmere Maalet for vor Stræben
hvad den end kan være. Mange glæde sig ved Tidens Flugt, fordi deres Løn og
fuldkomne Lykke ligger i Fremtiden, for dem er det Nærværende en Erfarings og
og Forberedelses Skole, hvori de stræbe at lægge Grundvoelden til deres fremtidige
Lykke og Salighed; de nærme sig Fuldkommenhedens Maal, vinde større Erfarenhed
og mere Kraft til at stride mod Saligheds Fjenden, samt vinde Sejrer efter Sejrer,
og vil til Slutning, om de vedblive, vinde den sidste store Sejrer og erholde Kronen,
som er lovet de Trofaste.

Der findes atter Andre, som med Frygt og Bæven gaa Fremtiden i Møde, de
kjende det Nærværende, men Fremtiden er skjult for dem, Haabet om Fremtiden er
meget dunkelt, og Vejen tilbage til Faderhuset kjende de ikke. Deres Stilling
er beklagelig, thi det Nærværende forsvinder, kun det Ewige bestaaer. Derfor siger
Jesus: „Samler Eder Liggendefæ i Himlen, hvor hverken Møl ej heller Rust for-
dærver og hvor Tyve ikke kunne bryde ind og stjæle, thi hvor Eders Liggendefæ er,
der vil og Eders Hjerte være.“ „Hvad gavner det Mennesket om han vandt den
ganske Verden, men tager Skade paa sin Sjæl?“ „Søger først Guds Rige og dets
Retfærdighed, saa skulle og alle andre Ting tillægges Eder.“ Paulus siger: „Haabe
vi alene paa Kristus i dette Liv, da ere vi de elendigste af alle Mennesker.“ Vort
Raad til dem, som endnu ere i Tvivl, og som ej ere paa den visse og sikre Vej er:
„at anvende des mere Flid at befæste Eders Kalb og Udvælgelse; thi naar I gjøre
dette skulle I ikke nogensinde støde an.“

Idag er en Del af Tiden, Tiden er en Del af Ewigheeden, Dagen og Tiden
forsvinder, men det Ewige forbliver; derfor skulle vi ikke være tilfreds med at
have det Nærværende, det Forsvindende alene, men stræbe efter det Ewige, som vil
bestaa. Det Ewige kan kun oppnaaes ved dagligen at leve et retfærdigt Liv, og gjøre
mod Andre, som vi ønske de skulle gjøre mod os. Menneskene skulle frygte Gud,
thi Guds frygt er Bishedens Begyndelse, og Grunden til Lykke og Velstand i dette
Liv, og en sikker Vej til Salighed og Ophjælpelse i det Tilkommende. Ved at søge
Guds Rige og dets Retfærdighed ere vi tilfagte alle andre Betsignelser.

Det er med Glæde vi anstille Betragtninger over det henrundene Aar, naar vi
erindre, hvad der er bleven udført for Guds Rige paa Jorden, thi med hvert Aar

synes dets Magt at fordobles, dets Medlemmers Antal at tiltage og dets Indflydelse blandt Folket at blive større. Zions Grændser udvides og opfylder bogstaveligt Profeten Esaias Ord. „Udvid dit Paulums Sted og lad dem udbrede dine Boligers Gardiner, forhindre det ikke; stræk dine Snore langt ud og befæst dine Nagler. Thi du skal udbryde paa højre og venstre Side, og din Sæd skal arve Hedningerne, og de skulle behoe de øde Steder.“ Tusinde fly til Zion fra alle Verdensdele, hvorhen Herrens Tjenere have havt Frihed til at forkynde Frelsens glade Budskab.

I denne Mission har Herrens Værk havt en god Fremgang, Mange have forsaget deres gamle, men usikre Veje, og begyndt at vandre paa en bedre og sikrere Vej, medens et stort Antal have i Aarets Løb havt Lejlighed til at samles til Zion hvor de ere blevne vel modtagne, og for saa vidt naaet Maalet for deres Stræben.

Medens vi saaledes glæder os over Herrens Værks Fremgang, kunne vi ikke uden Betyrning anstille Betragtninger over de Forhold, som have existeret i Verden, og som i en foruroligende Grad endnu eksistere. En af de mest blodige og barbariske og ødelæggende Krige, som Nutidens Historie kan opvise, har hærget i det forløbne Aar, og bragt Sorg, Bedrøvelse og Lidelse til mange Tusinder; og skjøndt en Fredstraktat er blevet underskrevet og gode Løfter givne af Stridsmagterne, saa synes det dog som om Krigsdæmonen blot udhviler sig en liden Stund, for siden at tage fat med endnu større Kraft. Handlinger tale højere end Ord, og de højtideligste Løfter have ingen Betydning, ved Siden af de store Krigsforberedelser. Den ene Side føler sig krænket, og Herksesygen paa den anden Side synes ikke at være tilfredsstillet.

En Krig er udbrudt mellem England og Afghanistan, som maaske vil medføre de farligste Følger. England og Rusland — forestillende Løven og Bjørnen — vogte paa hinanden med Mistænksomhed og Avind. Hver Bevægelse i Mellem-Asten bevogtes med et vaagent Øje fra begge Sider; disse Magter behøve kun Anledning for at tilfredsstille Ergjerrigheden og tage Hævn for gamle Foruretelser.

Samfundets indre Forhold ere ikke de mest lovende. Hemmelige Foreninger have gjort meget for at forurolige de regjerende Magter, og endskjøndt de gennem Undtagelses-Love til en Del ere lykkedes i at stille Overfladen rører der sig dog paa Bunden det urolige Element. Disse Forhold kunne for en Del tilskrives den Bantro og Ringeaagt for det Guddommelige, som griber saa stærkt om sig blandt Menneftene, thi naar Menneftene tabe Trefrygten for Gud og Religion, da taber det ogsaa Ære og Agtelse for sig selv, og frygter kun for Lovens Straf; det gjør da intet hvor grove Synder de begaae, naar de blot kunne hemmeligholdes. Følgerne deraf ere ødelæggende for Nationerne. Med Rette sagde Keiser Wilhelm, da han nylig gjorde sit Indtog i Berlin: „Intet er vigtigere end Religionen.“ „Den religiøse Opfostring maa tages langt dybere og alvorligere.“ Men om Religionen skal have den forønskede Virkning, maa den være sand og i Overensstemmelse med Guds aabenbarede Ord, og tolkes af et fra Gud bemyndiget Præstedømme, kun en saadan Religion vil bevirke Fred og Lykke.

Paa det forløbne Aars historiske Blad ere Optegnelser gjorte om Hungersnød,

Peft og Ødelæggelse paa Vand og Land, som har krævet Millioner af Menneskeliv og ødelagt megen Ejendom. Med alle disse Kjendsgjerringer foran os, kunne vi ej undgaa at henvise til Frelserens Svar til sine Disciple, da de spurgte ham om Tegnene paa hans Tilkommelse og Verdens Ende, han sagde: „Folk skal rejse sig mod Folk, og Rige mod Rige og der skal være Hunger og Pestilentske og Jordskjælv her og der.“ „Og dette Riges Evangelium skal prædiktes i den ganste Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme. De, som ere vise, giv Afgt paa Tidernes Tegne og udfind hvor dette omtalte Evangelium findes, som skal prædiktes til et Vidnesbyrd for alle Folk. Aflæg Traditionens og Fordommens Baand, og I skulle finde, at Sandhedens Evangelium er gjengivet til Jorden i dette nittende Aarhundrede, gennem Profeten Joseph Smith.

Vi ville slutte vore Bemærkninger med at ønske „Stjernens“ Læsere et lykkeligt Nytaar! Maa Helbred, Fred og Velsignelse være Eder Alle tildelt, og maa mange af Eders kjære Forhaabninger blive opfyldte.

Ere vi af Israel?

(Fra «Deseret News».)

(Fortfat.)

„Israel skal blomstre og faa Knopper, og de skulle fylde Jorderne med Grøde.“
(Gaja 27. 6.)

IV. Kapitel.

(Israels Rejse nordpaa — Esra og nyere Aabenbaringer sammenlignet — Jesu Vidnesbyrd til Nephiterne — Ephraim skal indsamles fra alle Lande — Jordens Grændser — De Sidste Dages Helliges Forfædre.)

Efter at have overvejet Bevægningene, som ledte det forviste Israel til den Beslutning at søge et Hjem i et nyt og ubeboet Land, maa vi undskyldes, om vi bestræbe os paa, i Phantasien, at følge dem paa deres Rejse nordpaa. Vi kjende ingen Maade, hvorpaa vi kunne komme til Kundskab om deres Antal, men om alle Efterkommerne af dem, som vare førte i Fangenskab, deltog i denne farlige

Rejse, maa de have udgjort en mægtig Hær. De gif nødvendigvis langsomt frem. De vare besværede med de Gamle og Svage, Unge og Hjælpeløse, og betyngede med Hiorde og Husholdnings-Medstaber. De maatte lave Veje og deres Rours sættes af og bestemmes af deres Ledere*).

Efter som at de havde vendt sig til Herren og søgt et nyt Hjem, hvori de bedre kunne tjene ham, bleve de uden Tvivl ledte af inspirerede Ledere, som, ved Urim og Thummin, eller ved Drømme og Syner udpegede Bejen. Maaste, ligesom i Befrielsesdagene fra Egypten, en Skyjsjle om Dagen og en Ildstøtte om

*) Jesus siger tydeligt til Nephiterne, at disse Stammer bleve ledte „af Faderen ud af Landet“.

Ratten ledte deres Fodtrin; ligemeget paa hvilken Maade, Maalet blev fuldført, og langsomt og gradvist nærmede de sig den nordlige Jones frozne Egne. Den lige Afstand fra det Sted, hvor det antages, at de gik over Euphrat til Rysterne af det nordlige Ishav, vil omtrent være 2800 Mil (engl.), eller syv Maaneders Rejse, paa 15 Mile om Dagen.

Men, efter Esra Angivelse, medtog Rejsen et og et halvt Aar, hvilket er et Bevis paa, at de vare besværede med Familier og Kvæg, som kun kunde rejse langsomt, og for hvem mange Hvilesteder maatte opsøges, for at de kunde udhøile sig og gjemwinde Kræfter. Det er meget sandsynligt, at de, ligesom det nyere Israël paa sin Rejse mod Vesten til Ephraims Dale, plantede midlertidige Kolonier, hvor den Trætte kunde hvile og Sød erhverves til Brug i Fremtiden.

Denne lange Rejse havde saavel sine gode Sider, som sine Skyggesider. Den langsomme Fremadskriden satte dem i Stand til at blive vant med denne kolde Jones Barstthed. Vi maa erindre, at vi have at gjøre med et Folk, som er vant til Egyptens brændende Sand, og som, i mange Generationer, havde boet i et af de blideste og frugtbareste Klimater paa denne Klode. Deres midlertidige Ophold i de raakolde og triste Egne ved det Raspiste Hav havde tildels beredt dem for hvad der skulde komme; men det fordrede Tid til at berede dem til at udholde Kulden af et nordligt Klima, da de gennem Slægt og Veliggenhed vare udprægede som Børn af det solrige Syden.

Da Israels Hærskarer rykkede frem, slog uden Tvivl Klimatets Forandring, Forskjellen i Dagenes og Nætternes Længde, Landets Overflades forandrede Udseende og Rnheden for dem af mange af dets dyriske og vegetabiliske Frembrin-

gelses dem med Bestyrtelse, maaske med Rædsel, som bragte nogle af de Svageste til at bøje Knae og opholde sig paa Bejen. Disse Frafald forøgedes sandsynligvis, eftersom Forandringen blev mere fremtrædende og Rejsens Slid og Slæb blev haardere. Men hvad maa deres Følelser have været, da de saa det store grændseløse Nordlige Ocean, dersom de klimatiske Forhold vare de samme som idag, hvorom der imidlertid maaske er nogen Grund til at tvivle? Ligemeget om de kom til det om Vinteren eller om Sommeren; Udsigterne maa have været forfærdende for de stærkeste Hjerter, som ikke vare fyldte med den fasteste og uafvigende Tro paa Herrens Løfter. Selv om vi antage, at de naaede de nordlige Grændser af det europæiske Fastland om Sommeren, vare de alligevel i et Land, hvor Sneen aldrig smelter, og hvor neppe andet end Mosset groer. Foran dem var et uroligt Ocean af ukjendt Størrelse, ethvert Skridt de rykkede frem førte dem ind i en større Grad af Kulde. De maatte med Rettighed opstille det Spørgsmaal: naar her frembringes saa lidt for Mennekenes og Dyrenes Føde og Ophold, hvorledes vil det da være endnu nordligere? Skulle vi omkomme af Hunger? Dersom, paa den anden Side, de havde nærmet sig de frozne Ryster af dette uprøvede, uhyre Vand i en højnordigt Vinters lange Nats Mørke, med den unnaadelig stærke Kulde indvirkende paa deres Legemer, maa deres Rædselsfølelser have været endnu skrækkeligere. Intet Under da, om Nogle faldt fra og erklærede, at de vilde ikke gaa videre, og gradvis vandrede tilbage gennem det nordlige Europa til mere blide Klimater. Atter kan der spørges, hvorledes gik denne utallige Hærskare over dette iskolde Ocean til deres nuværende Skjulested? Om dette Punkt ere baade

Historien og Aabenbaringerne tavse. Det Nordlige Ishav havde intet smalt Sted ligesom det Røde Hav, med Udsigt til Bjergene lige overfor. Nej, der laa udstrakt for dem det uendelige Norden, Osten og Vesten, med ingen indbydende Røst for Djet hinsides. Dog, til Trods for alt dette, gik de over det; men hvorledes vide vi ikke; maaske paa Isen om Vinteren, maaske Herren opkastede en Vej, eller delte Vandene ligesom i forrige Tid, saa at de gik tørskoede over. Men vi maa afvente Herrens egen belejlige Tid, da denne og deres andre Hemmeligheder skulle blive aabenbarede.

Efter at vi havde nedskrevet de foregaaende Begreber, ere vi blevne underrettede om, at visse Scandinaviske Legender fra Fortiden stemme fuldstændig overens med vor Theori. Vi forstaa, at disse Legender angive, at de ti Stammer i deres Rejse nordpaa opbyggede paa forskellige Steder, paa fremtrædende Bjerge, Højder og Lignende, Monumenter eller Dyrger af Sten, for at, dersom de besluttede at vende tilbage, de da kunne have nogle Vejvisere til at lede dem tilbage til Euphrat. Disse samme Traditioner angive, at Kolonier af de meget Unge og de Svage, saa vel som af de Haardnakkede og Frafaldne bleve ladte tilbage paa Vejen, og fra disse Kolonier udsprang Fædrene til det nordiske Folk. Disse Legender bleve med Tiden krystal-

liserede, og viser sig nu som Sandheder i den traditionelle Historie om Nordeuropas Nationer.

Esra siger, at det blev ham viist, at de skulle bo i dette nordlige Land indtil de sidste Dage, da de skulle komme frem igjen som en stor Masse, for at forsøge Messia Riges Ære og Herlighed. Denne Angivelse stemmer overens med den nyere Aabenbaring, hvortil vi nu vil drage Opmærksomheden.

For næsten et halvt Aarhundrede siden talede Herren om de ti Stammer, gjennem Joseph Smith, sigende:

„Dg de som ere i Nordenland, skulle ihukommes for Herren; deres Profeter skulle høre hans Røst og ikke længere holde sig tilbage, men de skulle slaa Klipperne, og Isen skal flyde ned for deres Afsyn. Dg der skal være en banet Vej midt i det store Dyb. Deres Fjender skalde vorde et Kov for dem, og i de ufrugtbare Ørkener skulle fremkomme levende Vandkilder, og den tørre Jord skal ikke længere være et tørstigt Land. Dg de skulle frembringe deres Liggendefæ til Ephraims Børn, mine Tjenere; Dg de evige Højes Grændser skulle bæve for deres Afsyn. Dg de skulle falde ned og blive kronede med Herlighed i Zion, ved Herrens Tjeneres, Ephraims Børns Hænder. (Lærdommens og Pagtens Bog — Side 309.) (Fortsattes.)

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levetælslob.

(Red Edward W. Tulledge — en 3fte-Mormon.)

(Fortsat.)

„Jeg var nærværende,“ sagde Brigham, „da den Tale blev holdt, og da 57 af vore Brødre vare forraadte i vore Fjenders Hænder som Fanger.“

General Clark sagde, at vi maatte ikke være Fem samlede; „dersom I ere,“ sagde han, „ville Borgerne komme over Eder og ødelægge Eder; men I skal fly

øjeblikkelig ud af Staten. Der er ingen Udvej for Eder uden at flygte; I skulle ikke forvente nogen Godtgjørelse, der er ingen for Eder."

Med Hensyn til den af General Clark omtalte Traktat vil jeg sige, at der har aldrig været nogen Traktat foreslaaet, endfjeld indgaaet af nogen „Mormon“ eller Nogen, kaldet „Mormon“, undtagen af Oberst Finkle. Og med Hensyn til Josephs og Brødrenes Forhør i Richmond, anser jeg det ikke for retsdygtig eller en lovlig Domstol, men en Inquisition. Brødrene vare, med Bajonetten for Brystet, nøbde til at bortgive deres Ejendom.

I Februar 1839 forlod jeg Missouri med min Familie, idet jeg opgav min Land-Ejendom og mit Inventarium, rejste til Illinois, til en lille By kaldet Atlas, Pike County, hvor jeg opholdt mig nogle faa Uger; derfra tog jeg til Quincy.

Jeg holdt en Forsamling med Brødrene af de Tolv og Medlemmerne af Kirken i Quincy, den 17de Marts, hvor et Brev blev oplæst for Folket fra en Komite, angaaende de Hellige i Far West, som vare ladte tilbage blottede for Midler til at flytte. Skjøndt Brødrene vare fattige og berøvede næsten Alt, udviste de dog en Villighed til at gjøre det Yderste, de tilbøede at sælge deres Hatte, Frakker og Sko for at opnaa Maalet. Vi brød Brødet og nød Sakramentet. Ved Slutningen af Forsamlingen blev der indsamlet 50 Dollars i Penge, og adskillige Rjoretgjer bleve tegnede til at befordre Brødrene. Blandt Yderne vare Warren Smiths Enke, hvis Mand og to Sønner vare blevne myrdede i Blodbadet ved Haun's Mølle. Hun sendte sit eneste Rjoretgøj med denne Godtgjorenheds Mission.

Det var Brigham Young, som ledte

Flytningen og Besøttelsen af „Mormonerne“ i Illinois, thi Profeten var nu i Fængsel tilligemed Parley P. Pratt og Andre.

En Aabenbaring var givet det foregaaende Aar, den 8de Juli 1836, som Svar paa en Henvendelse: „O Herre, vis os din Villie til os angaaende de Tolv.“ Svaret kom saaledes:

Sandelig, saa siger Herren, afhold frag en Konference. Lad de Tolv blive organiserede, og lad Mand blive beskikkede til at udfylde deres Pladser, som ere saadne. Lad min Tjener Thomas blive i Zions Land en lille Tid for at offentliggjøre mit Ord. Lad de Øvrige vedblive at prædike fra den Tid, og dersom de ville gjøre dette i Hjertets Ydmyghed samt Sagtnodighed, Kjærlighed og Laalmodighed, giver jeg, Herren, det Løfte til dem, at jeg vil sørge for deres Familier, og der skal blive aabnet Udvej for dem herefter; lad dem gaa over de store Blande næste Foraar og der forkynde mit Evangeliums Fylde, samt bære Vidnesbyrd om mit Navn. Lad dem tage Afsted med de Hellige i Byen Far West den 26de April, førstkommende, paa Byggepladsen for mit Hus, siger Herren.

Lad min Tjener John Taylor, min Tjener E. Page, min Tjener Wilford Woodruff og min Tjener Willard Richards blive beskikkede til at indtage deres Pladser, som ere saadne, og deres Beskikkelse blive offentlig bekendtgjort."

Men de Hellige vare nu banlyste, og de Tolv kunne kun vende tilbage til Far West med overhængende Fare for deres Liv. Flere af Kirkens Myndigheder mente, at Herren ikke vilde forlange, at de Tolv skulde opfylde denne Aabenbaring bogstaveligt, men vilde tage Villien for Gjerningen. „Men jeg følte anderledes," siger Brigham og „saaledes gjorde ogsaa de af Rvorumet, som vare

med mig. Jeg spurgte dem personligt om deres Følelser angaaende denne Sag. De udtrykte Alle et Ønske for at opfylde Aabenbaringen. Jeg fortalte dem, at Herren havde talt og det var vor Pligt at adlyde og overlade Alt i hans Haand, og han vilde beskytte os."

Der vare Bisdomsord i denne Afgjørelse. Aabenbaringen var særlig angaaende de tolv Apostle, og Udfaldet af deres Mission hinsides de store Bænde." Brigham var den mest fremtrædende af de Tolv. Det kunde ikke gaa an at tilintetgjøre Aabenbaringen, nu da Kirken hvilede paa Skuldbrene af de Tolv; og Brigham var ikke den Mand, der lod den blive tilintetgjort!

De Tolv afrejste, og Far West blev naaet i god Behold. De skulde sig i en lille Skov. Pøbelen kom til Far West for at drille Komiteen og pralede af, at der var een af Joseph Smiths Aabenbaringer, som ikke kunde blive opfyldt, og de udstødte Trudsler imod Komiteen, dersom de bleve fundne i Far West den næste Dag.

Tidlig den næste Morgen paa den bestemte Dag, den 26de April, holdt de Tolv Konferencen og udelukte 31 Personer af Kirken og gik hen til Byggepladsen for „Herrens Hus“ hvor Ældste Cutter, Husets Bygmester, begyndte atter at lægge Grunden ved at rulle en stor Sten op nær ved det sydpøstlige Hjørne. Af de Tolv vare nærværende: Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, John C. Page og John Taylor som skrede til at ordinere Wilford Woodruff og George A. Smith til de Tolvs Embæde i deres Sted, som vare faldne fra. Kvorumet opsendte dernæst en Bøn, hver i sin Orden, begyndende med Præsident Young, hvorpaa de sang: „Adam-on-di-aman“, og tog Afsted med de Hellige overensstemmende med Aabenbaringen.

„Saaledes,“ siger Præsidenten, „blev denne Aabenbaring opfyldt, hvormod vore Fjender havde sagt, at selv om alle de andre af Joseph Smiths Aabenbaringer skulde blive opfyldte, saa skulde denne ene ikke blive det, fordi der var tilføjet baade Datum og Sted.“

Efter at Profeten med Parley P. Pratt havde været sex Maaneder i Fængsel, flygtede de.

„Det var en af mit Livs glædeligste Scener,“ siger Brigham, „endnu engang at trykke Profetens Haand og betragte ham og hans Ledfager frie for deres Fjenders Hænder; Joseph samtalede med os lig en Mand, som lige havde sluppet fra Tusinder af Undertrykkere, og nu var fri i sine Børns Midte.“

Profeten var meget tilfreds med hvad Brigham og de Tolv havde udført; en Konferenc blev strax afholdt i Quincy, hvor hele Kirken udtrykte sit Bisfald.

Joseph og de Tolv grundlagde dernæst Nauvoo paa et Sted, dengang kaldet Commerce i Hancock County, Illinois, og „Mormonerne“ bleve snart samlede sammen som et Folk.

Men det usunde Arbejde at opdyrke nyt Land paa Bredderne af Mississippitil Grundlæggelsen af deres By medførte en Epidemi. Næsten Enhver var sengeliggende af Koldfeber. Profeten havde de Syge i sit Hus og Gaard, saa at hans Sted lignede et Hospital. Til sidst bukkede han selv under for den dødelige og smitsomme Sygdom og var i adskillige Dage ligesaa hjælpeløs som sine Disciple; men han var en Mand, der havde en mægtig Tro og „Manden kom over ham. saa at han kunde staa op og standse Pesten.“

Brigham siger: „Joseph stod op fra sin Seng, og Guds Kraft hvilede over ham, han begyndte i sit eget Hus og Gaard og befalede den Syge i Jesu Navn

at staa op og være karst, og de bleve helbrede paa hans Ord. Han vedblev da at gaa fra Hus til Hus og fra Telt til Telt paa Flodbredden og helbrede de Syge efter som de gik frem indtil han kom til det sidste Hus, hvor han sejlede over Floden i en Baad ledsaget af adskillige af de Tolvs Kvorum, og landede i Montrose. Han gik ind i det Værelse, hvori jeg laa syg, befalede mig i Jesu Kristi Navn at opstaa og vorde helbredet; jeg stod ogsaa op og var rast, hvorpaa jeg fulgte ham og Brødrene af de Tolv ind til Elijah Fordham. Hans Familie og Venner antog, at han var ved at dø. Joseph gik hen til hans Seng og tog ham ved Haanden og befalede ham i Jesu Navn at staa op fra sin Seng og vorde karst. Hans Stemme var som Guds. Broder Fordham sprang strax ud af Sengen, forlangte sit Tøj og fulgte med os ned ad Gaden. Vi gik derpaa ind i Joseph F. Nobles Hus, han laa meget syg og han blev helbredet paa samme Maade. Og nu, da Joseph ved Guds Kraft havde helbredet alle de Syge, sejlede han over Floden og vendte tilbage til sit Hjem. Denne var en Dag, som aldrig vil blive forglempt."

Medens de endnu vare udmagrede af deres Sygdom, begyndte de Tolv deres Mission til England.

Præsident Young afrejste fra sit Hjem i Montrose den 14de September 1839. Da han endnu var spag, blev han bragt til Heber C. Kimball's Hus, hvor han forblev til den 18de, Kimball var i en lignende Stilling, men disse to ledende Apostle afrejste ikke desto mindre til England og besøgte Kirkland paa Bejen.

Den 19de Marts 1840 sejlede Brigham Young, Heber C. Kimball, George A. Smith, Parley P. Pratt, Orson Pratt og Reuben Hiblock fra New York ombord paa Paketten Patrick Henry af Black Ball Linien. Et stort Antal Hellige kom ned til Bolværket for at byde dem Farvel. Da de Eldste gik ned i den lille Baad for at ro ud til Skibet sang de Hellige paa Land: «The galant ship is under way» i hvilken Sang de Eldste deltog indtil Afstanden adskilte Stemmerne.

Disse Apostle naaede Liverpool den 6te April. Det var netop Ti-Marsdagen for Kirkens Grundlæggelse. Brigham Young forlod Skibet i en Baad i Forening med Heber C. Kimball og Parley P. Pratt og da han landede udraabte han højt Hosanna! De lejede et Værelse i Union Street Nr. 8, og her møde de Kadveren og opsendte deres Tak til Gud for hans beskyttende Haand, medens de havde været paa Rejsen, og bad om Bejen maatte blive aabnet til en heldig Udførelse af deres Mission.

Den næste Dag fandt de Eldste Taylor og John Moon med omtrent 30 Hellige, som lige havde anmanmet Evangeliet paa hint Sted. Den følgende Dag rejste de til Preston ad Jernbanen (hvilken var bleven bygget netop paa den Tid, da „Mormon“-Missionen kom til hint Land.)

I Preston, den britiske Missions Bugge, bleve Apostlene modtagne af en stor Mængde Hellige, som glædede sig overordentlig ved den store Begivenhed, at de Tolv vare ankomne til hint Land.

(Fortf.)

Blandinger.

Forbrydelsers Tiltagen i Tyskland. I „Nord. Tidsskrift for Fængselsvæsen“ gives et kort Uddrag af en i Düsseldorf udkommen Bog om Forbrydelsene i Tyskland (Die Zunahme der Vergehen und Verbrechen und ihre Ursachen v. Pastor Stursberg), hvoraf det fremgaar, at medens Befolkningen i Preussen i Aarene 1871—77 er voget med 4,4 pCt., er Forbrydelsernes Antal derimod steget med 100 pCt. I Hamborg er det samme Forhold, 14,6 og 113 pCt., i Lübeck 9,3 og 191 pCt. I de øvrige Stater er Forbrydelsernes Stigning under 100 pCt. De fleste Forbrydelser og Forseelser vedrøre Sædelighed, den personlige Frihed og Værelse eller bestaa i Modstand mod Øvrigheden. Deres Udspring er Raahed, Frækhed, ubændig Lidenskab og sædelig Forvildelse. Derimod ere Forbrydelser, udsprungne af Egenlykke, relativt kun vogede lidt. I Preussen er Tyveri steget med 23,3 pCt., Mord derimod med 138 pCt., Sædelighedsforbrydelser med 294 pCt., Røverier og Pengeafpresning med 164,6 pCt. og Bedrageri med 290 pCt. Tilvægten blandt Forbrydere under 18 Aar er forholdsvis stor. Af de for Forbrydelser Anklagede i Preussen tiltog i 1871—76 Aldersklasserne under 18 Aar med 38,1 pCt., de over 18 Aar med 19 pCt. Forfatteren foreslaar blandt andre Midler mod den fortsatte Tiltagen en Udvidelse af Loven om fordærvede Børns Anbringelse, Reform af Straffe for Ungdommen, Gjennemførelse af Føleryngssystemet for alle Frihedsstraffe, Begrænsning af Offentlighed i de kriminelle Retsforhandlinger.

Stor Soulykke. Den 18de dennes foresaldt der i Dardanellerne udfor Gallipoli et Sammenstød mellem Dampskibet „Byzantin“ og Jerndampskibet „Rinaldo“. „Byzantin“ sank og 150 Mennesker omkom — 14 reddedes.

Den 27de Decbr. 1878 afgik Broder Hans Peter Ludvigsen ved Døden i Kjøbenhavn i en Alder af 18 Aar, 1 Maaned og 8 Dage.

Han døde i fast Tro paa Evangeliet og i Haabet om at faa Del i den første Opstandelse.

Indhold.

Ældsterne Orson Pratts og Joseph J. Smiths Rapport . . . . . 97. Redaktionens Bemærkninger: Tilbageblik . . . . . 104. Ere vi af Israël? . . . . . 106.	Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb . . . . . 108. Blandinger . . . . . 112. Dødsfald . . . . . 112.
---	---

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorenzengsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Vording.